

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpat și avocatul acestuia Tocan Rodion, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017, în cauza penală privind-l pe

Vieru Vasile Xxxxx, născut la xxxxx, originar din or. Xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx str. Xxxxx ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 01.11.2016-11.07.2016
2. instanța de apel: 21.08.2017-08.11.2017
3. instanța de recurs: 19.02.2018 - 28.03.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Telenești din 11 iulie 2017, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Vieru Vasile Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (5) Cod penal, la 5 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoare, pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

A fost încasat de la Vieru V. în beneficiul succesorului părții vătămate Garbuzov S., paguba materială și morală în sumă de 642.054 lei.

A fost încasat de la Vieru V., cheltuielile judiciare în folosul statului în sumă de 1.579,77 lei.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Vieru V., la data de 05 august 2016, în jurul orei 11.15, pe traseul internațional M2, Chișinău - Soroca în direcția or. Soroca, localitatea Codru Nou, r-nul Telenești, la km 72 + 800 m, conducând automobilul de model „Mercedes E 220”, cu n/î XXXXX, a dat dovadă de neatenție în trafic și încredere exagerată în sine, ignorând respectarea prevederilor Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, care stipulează la pct. 10, subpct. 1), lit. b) că, persoana care conduce un vehicul trebuie să aibă cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament,

precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul în drum; pct. 11 lit. f), că, conducătorul de vehicul în timpul deplasării este obligat să cedeze trecerea pietonilor la trecerile pentru pietoni cu circulație nedirijată, să cedeze trecerea pietonilor care se află la marginea carosabilului și intenționează să se angajeze în traversare, precum și celor care traversează drumul pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului; pct. 42 subpct. 4) intrarea pe banda extremă stânga destinată circulației în sens opus este interzisă; pct. 45 subpct. 1) conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii și, d) situația rutieră; subpct.2) în cazul în care, în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului; pct. 54, subpct. 1), lit. b) - că, depășirea este interzisă pe trecerile pentru pietoni și în imediata apropiere înainte de acestea; pct. 94, subpct.2) - că, conducătorii de vehicule trebuie să se deplaseze astfel încât să nu creeze obstacole sau pericol pietonilor, ca urmare, le-a tamponat frontal pe trecerea de pietoni pe Garbuzov Tatiana și minora Garbuzov Iuliana. În urma impactului, conform raportului de expertiză medico-legală cu nr. 96 din 18.08.2016, lui Garbuzov Tatiana i-au fost cauzate vătămări corporale grave periculoase pentru viață, cu survenirea decesului. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 95 din 11.08.2016, minorei Garbuzov Iuliana i-au fost cauzate vătămări corporale grave periculoase pentru viață, cu survenirea decesului.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Vieru V. a fost calificată *de drept* în baza art. 264 alin. (5) Cod penal și anume – *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul a două persoane.*

3. Împotriva sentinței au declarat apel:

3.1 Procurorul, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit prima instanță, prin care inculpatului Vieru V., să i se aplice o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea în penitenciar de tip deschis, în rest să fie menținută sentința.

În motivarea apelului a invocat:

- nu este de acord cu soluția instanței privind aplicarea în privința inculpatului a art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată executarea pedepsei aplicate, pentru o perioadă de probațiune de 4 ani;

- la numirea pedepsei, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal și astfel, incorect a ajuns la concluzia privind aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal;

- infracțiunea săvârșită de Vieru V. s-a soldat cu decesul a 2 persoane, mai mult, inculpatul a comis accidentul rutier la trecerea de pietoni, în timp ce alți

participanți la trafic au stopat pentru a ceda trecerea, astfel manifestând o sfidare totală a regulilor de circulație, conform cărora, în zona trecerilor de pietoni, conducătorul auto trebuie să cedeze trecerea pietonilor și să manifeste prudență sporită;

- aplicarea unei pedepse privative de libertate ar fi pedeapsa care ar corespunde scopului de corectare și reeducare a inculpatului prevăzut la art. 61 Cod penal și care va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, va restabili echitatea socială și va fi proporțională cu consecințele infracțiunii.

3.2 Avocatul Tocan R., în numele inculpatului, prin care a solicitat admiterea apelului și emiterea unei decizii prin care, lui Vieru V. să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

În motivarea apelului a invocat:

- infracțiunea comisă de inculpat este una din imprudență, acesta a recunoscut vina, cauza fiind examinată în procedură simplificată;

- pedeapsa ce i-a fost numită lui Vieru V. este una prea aspră, iar instanțele la aplicarea pedepsei trebuie să i-a în considerare gravitatea infracțiunii imputate, care legitimează detenția provizorie, caracterul și gradul prejudiciabil al faptei imputate și modul de comitere a infracțiunii;

- instanța urmează să i-a în considerație persoana inculpatului, vârsta sa și faptul că, acesta nu are antecedente penale, are loc permanent de trai și de muncă, precum și faptul că, acesta suferă de mai multe maladii și necesită asistență medicală, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către avocatul Tocan R. în numele inculpatului și admis apelul declarat de către procuror, fiind casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, prin care lui Vieru V. recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, în rest sentința a fost menținută.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță a conchis corect că inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal.

Instanța de apel a considerat întemeiate alegațiile acuzării privitor la blândețea pedepsei aplicate inculpatului or, deși infracțiunea a fost săvârșită cu imprudență față de consecințe, acest fapt nu justifică aplicarea unei pedepse neprivative de libertate față de inculpat, precum nu justifică aplicarea unei asemenea pedepse nici faptul că, inculpatul a săvârșit prima dată o infracțiune, că are la întreținere un copil minor și părinții acestuia sau că se caracterizează pozitiv.

Instanța de apel nu a putut să nu rețină că, fapta prejudiciabilă a fost comisă pe trecerea de pietoni și ca urmare a decedat o mamă cu copilul acesteia, context în care,

problema sancționării inculpatului trebuie pusă corect și obiectiv - nu cât valorează viața cuiva, dar cât valorează suferința unui om ca urmare a pierderii persoanei apropiate, pentru că, viața unui om nu poate fi estimată.

În speță, instanța de apel a reținut faptul, că inculpatul a contribuit și a acceptat achitarea sumei de 642.054 lei cu titlu de pagubă materială și morală, circumstanță care însă, nu justifică aplicarea față de acesta a unei sancțiuni neprivative de libertate, deoarece au decedat mama și copilul acesteia.

Prin urmare, având în vedere circumstanțele cauzei elucidate supra, ținând cont principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunii, care potrivit prevederilor art. 16 alin. (4) Cod penal este una gravă, de limitele pedepsei prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal și de noile limite de pedeapsă stabilite de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, de faptul că, inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit de cele comise, precum și că, a recuperat parțial prejudiciul cauzat, instanța de apel a considerat că, în privința inculpatului Vieru V. este rațională aplicarea unei pedepse privative de libertate, această pedeapsă fiind una de natură să stabilească echilibrul social perturbat prin comiterea infracțiunii și să asigure, totodată, realizarea scopului legii penale.

În ceea ce privește cererea de apel declarată de către partea apărării, instanța de apel a considerat neîntemeiat argumentul apelantului, precum că instanța de fond urma să-i aplice inculpatului o pedeapsă mai blândă, solicitare pe care apelanții și-au concretizat-o în ședința de apel, explicând că, ei de fapt, în cerere, s-au referit la pedeapsa complementară or, instanța de apel a reținut că, potrivit prevederilor art. 264 alin. (5) Cod penal, încălcarea regulilor de securitate a circulației și de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat decesul a două sau mai multor persoane - se pedepsește cu închisoare de la 6 la 10 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 5 ani. Prin sentință, inculpatul a fost privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, pedeapsă complementară pe care instanța de apel a apreciat-o fiind echitabilă în raport cu fapta prejudiciabilă săvârșită de inculpat, dar mai ales în coraport cu consecințele acesteia - decesul a două persoane.

Instanța de apel a explicat că, o atare pedeapsă urmează a fi aplicată anume ca urmare a încercării de a descuraja comportamentul periculos al șoferilor și chiar dacă, apărarea invocă imprudența lui Vieru V. ca formă a vinovăției, instanța de apel a menționat că încrederea exagerată în sine se caracterizează prin faptul că, persoana își dă seama că, în condițiile în care își desfășoară activitatea, această activitate prezintă un anumit grad prejudiciabil, prevede urmările ei prejudiciabile, rezultat pe care nu-l dorește și nici nu-l acceptă, dar consideră ușuratic că, prin felul în care acționează îl va evita.

Astfel, pedeapsa principală sub formă de închisoare și pedeapsa complementară sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 5 ani, în viziunea instanței de apel este una proporțională.

Instanța de apel a mai reținut și faptul că, deși partea apărării a invocat existența mai multor circumstanțe atenuante legate de faptul, că inculpatul a reparat parțial prejudiciul cauzat și intenționează să procedeze la fel în continuare, instanța de apel a reținut, că prejudiciul respectiv a fost generat de comiterea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal și acesta urmează a fi reparat în mod obligatoriu.

Cu referire la argumentele părții apărării precum că, prima instanță a dispus corect condamnarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea stabilită în privința inculpatului, instanța de apel a ținut cont în cazul dat de caracterul infracțiunii, care s-a manifestat printr-un grad prejudiciabil sporit și în astfel de împrejurări, instanța de apel a considerat că în cazul aplicării față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal, nu se vor atinge scopurile pedepsei penale - de corectare, reeducare a inculpatului și de prevenire a altor infracțiuni din partea lui, cât și a altor persoane.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat și avocatul acestuia Tocan R., prin care solicită casarea acesteia și menținerea sentinței.

În motivarea recursului ordinar, invocă:

- la judecarea cauzei în ordine de apel și stabilirea pedepsei, instanța urma să țină cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal;

- la stabilirea pedepsei aplicate, instanța de apel nu a ținut cont și nu a dat apreciere corespunzătoare, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspundere, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, de condițiile de viață ale familiei acestuia;

- stabilirea de către instanța de apel a pedepsei privative de libertate lui Vieru V., doar prin prisma gravității infracțiunii comise, fără celelalte circumstanțe invocate în textul legii, reprezintă o aplicare eronată a legii penale, cu grave consecințe pentru persoana supusă răspunderii penale, constituind un precedent periculos pentru ordinea de drept, sau aplicarea pedepsei penale va fi corectă numai cu condiția numirii acesteia în strictă corespundere cu criteriile generale prevăzute de legislația penală;

- în speță, instanța de apel nu a indicat nimic despre personalitatea făptuitorului, ignorând-o în totalitate, astfel numai în baza faptei săvârșite nu se poate determina definitiv personalitatea vinovatului;

- instanța de apel nu a motivat în nici un fel respingerea aplicării dispozițiilor art. 76 Cod penal, ce reglementează circumstanțele atenuante și efectul lor asupra pedepsei penale aplicabile;

- instanța de apel s-a limitat la fraza că lipsesc temeiurile de aplicare a prevederilor art. 79, 90 Cod penal, însă nu a motivat concluzia și în lipsa constatării unor circumstanțe, ce ar permite de a considera plauzibil, că inculpatul nu va putea fi reeducat și corectat, nefiind izolat de societate;

- prima instanță în motivarea pedepsei aplicate în privința lui Vieru V., legal și motivat a stabilit incidența și aplicabilitatea prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea măsurii de pedeapsă, având în vedere lipsa cărorva circumstanțe

agravante și prin constatarea existenței în cauza penală judecată a 5 circumstanțe atenuante, aspect ce a rămas fără apreciere și analiză de către instanța de apel;

- instanța de apel a pus la baza concluziilor doar faptul, că inculpatul a comis o infracțiune gravă care a cauzat două victime, drept o circumstanță considerată ca agravantă a răspunderii penale, însă o așa circumstanță nu a fost invocată de către procuror;

- lipsa de interes a instanței de apel de a da răspuns la argumentele apărării, a constituit o limitare a dreptului inculpatului de acces la instanța judecătorească, încălcând dreptul acestuia la un proces echitabil.

În drept, recurenții își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând de a respinge prezentul recurs ca inadmisibil, deoarece nu sunt indicate concrete erori de drept, iar instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 61, 75 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală. Instanța de apel și-a argumentat suficient soluția, a ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de aplicare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei ce atenuază răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Recurenții, invocă ca temeiuri pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, conform cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Întru susținerea poziției sale, instanța de recurs remarcă prevederile art. 414 alin. (1), (5) Cod de procedură penală, unde este prevăzut că *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, *decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.*

Din textul recursului, Colegiul atestă, că autorii nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte, însă recurenții își exprimă dezacordul cu pedeapsa stabilită de instanța de apel, considerând că aceasta greșit a casat sentința, fără a lua în calcul circumstanțele concrete ale cauzei, susținând o poziție eronată în ce privește neaplicarea art. 90 Cod penal, în privința inculpatului.

Analizând temeiurile invocate pentru recurs, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiului penal consideră, că în prezenta speța nici unul din ele nu este incident cazurilor de casare, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, din care considerent instanța de recurs respinge argumentul recurenților, precum că nu a fost dat răspuns la toate argumentele apărării, fiind limitat dreptului inculpatului de acces la instanța judecătorească, încălcând dreptul acestuia la un proces echitabil.

În viziunea Colegiului penal, instanța de apel a motivat desfășurat hotărârea adoptată privind casarea sentinței de aplicare în privința inculpatului a pedepsei penale în baza art. 90 Cod penal, iar decizia instanței de apel corespunde prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv alegațiile invocate de recurenți privitor la prezența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu sânt incidente pentru desființarea hotărârii instanței de apel și vor fi analizate sub aspectul prezenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs consideră că, în prezenta speță nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat de către inculpat și apărătorul acestuia, și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în ce privește individualizarea pedepsei, și anume prin aplicarea inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe o perioadă de probațiune.

Prin urmare, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana

celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de recurs reține că inculpatul a fost condamnat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, iar cauza fost examinată în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, Colegiul penal menționează că sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, prevede pedeapsă cu închisoare de la 6 la 10 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 5 ani, iar conform art. 16 alin. (4) Cod penal, necătând la faptul că este o infracțiune săvârșită din imprudență față de urmările prejudiciabile, aceasta se clasifică ca infracțiune gravă.

Colegiul notează că, instanțele de judecată trebuie să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave.

Analizând însă, textul deciziei contestate Colegiul atestă, că la stabilirea pedepsei lui Vieru V. instanța de apel, a ținut seama pe deplin de prevederile art. 61, 75 Cod penal, precum și de gravitatea infracțiunii săvârșite ce face parte din categoria celor grave, de faptul că inculpatul se caracterizează pozitiv, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, are la întreținere un copil minor și părinții acestuia și în cauză lipsesc careva circumstanțe agravante.

Prin urmare, această instanță, ținând cont și de prevederile art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal, în coraport cu dispozițiile art. 364¹ Cod de procedură penală a stabilit inculpatului pedeapsa cu închisoare prevăzută la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod, mai aproape de limita minimă, reducând o treime din pedeapsă. De asemenea, instanța de recurs remarcă, că circumstanțele atenuante - căința sinceră și recunoașterea vinei au atras incidența procedurii simplificate în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, la cererea inculpatului, iar circumstanțele precum: săvârșirea pentru prima dată a infracțiunii și prezența unui copil minor la întreținere, au avut ca efect aplicarea prevederilor art. 78 Cod penal, în cumul cu alte circumstanțe reținute de către instanța de apel, din care considerent Colegiul penal respinge critica recurentului, precum că nu a fost dat apreciere faptului, că în cauză lipsesc careva circumstanțe agravante și există circumstanțe atenuante. În consecință, circumstanțele atenuante sus menționate nu pot fi valorificate și ca circumstanțe atenuante pentru aplicarea art. 90 Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

Așadar, Colegiul consideră, că instanța de apel just a conchis că nu sânt suficiente împrejurări pentru a aplica o pedeapsă condiționată cu suspendare conform art. 90 alin. (1) Cod penal, mai mult ca atât că fapta de care se face vinovat inculpatul s-a soldat cu decesul unei mame și a unui copil minor, fapta prejudiciabilă fiind comisă pe trecerea de pietoni, la fel Vieru V. a recuperat parțial prejudiciul

material și moral cauzat prin infracțiune. Astfel, în viziunea instanței de recurs, fapta comisă de inculpat, prezintă un pericol sporit pentru societate și în special pentru participanții la trafic.

Totodată, instanța de recurs respinge și alegațiile recurenților precum că instanța de apel a considerat în calitate de circumstanță agravantă, împrejurarea ce nu a fost invocată de procuror și anume că „inculpatul a comis o infracțiune gravă care a cauzat două victime”. La acest capitol, Colegiul penal reține, că faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă care a cauzat decesul a două persoane, nu a fost reținut de către instanța de apel ca circumstanță agravantă, acestea constituind criteriile generale de individualizare a pedepsei, de care instanța de judecată just a ținut cont la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Vieru V. și anume gravitatea infracțiunii săvârșite și urmările prejudiciabile ale acesteia.

Totodată, Colegiul penal specifică că potrivit alin. (1) art. 90 Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă.* Așa dar, din conținutul normei enunțate, rezultă că instanța de judecată poate dispune suspendare condiționată a executării pedepsei, în caz că va considera necesar, adică din sensul acestei norme această prevedere poartă un caracter facultativ și nu unul imperativ.

În altă ordine de idei, Colegiul penal consideră nefondată critica recurenților, precum că în privința inculpatului, fiind prezente mai multe circumstanțe atenuante, iar circumstanțe agravante nefiind stabilite, urmează a fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal, deoarece instanța de apel just a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite care se clasifică ca gravă și care reprezintă un grad sporit de pericol pentru societate, ce s-a soldat cu decesul a două persoane. Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de recurs consideră, că pedeapsa principală de 5 ani închisoare, stabilită în sarcina inculpatului, cu reducere a 1/3 din limitele de pedeapsă prevăzute de lege, în conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și modalitatea de executare a acesteia, a fost individualizată corect și în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

Astfel, Colegiul statuează că, pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpat și avocatul acestuia Tocan Rodion, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpat și avocatul acestuia Tocan Rodion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Vieru Vasile Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 25 aprilie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie